Р Е Ш Е Н И Е
№ 42729

гр. София, 02.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 7 състав,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **10397** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на чуждия гражданин А. С. (A. S.), [дата на раждане] , гражданин на Ислямска република П., притежаващ национален паспорт № R., подадена чрез пълномощника адвокат Р. Т. от Софийска адвокатска колегия (преупълномощила за съдебното заседание адвокат С. М. от САК), със съдебен адрес: [населено място], [улица], партер, офис 8, против Отказ с рег. № 5364р-13806 от 10.06.2026 г., издаден от заместник-директора на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи (МВР), с който на основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24и, чл. 22, ал. 4 и § 2г от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЧРБ му е отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ по заявление с вх. рег. № П-10423 от 04.11.2025 г.

В жалбата и в съдебно заседание чрез процесуалния представител се поддържат подробни доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорения административен акт, постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неспазване на установената форма поради пълна липса на мотиви и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят навежда доводи, че административният орган не е посочил никакви конкретни факти и обстоятелства, отнасящи се до личното му поведение, които да обосноват отказ от издаване на искането разрешение, а се е задоволил с бланкетно препращане към регистрирано отрицателно становище на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) в автоматизираната система „Единен регистър за чужденци“. Изтъква се, че Агенцията по заетостта е постановила положително

становище за достъп до българския пазар на труда, като работодателят „Есетра Инженеринг“ ЕООД е представил пълен комплект изискуеми документи. Твърди се, че становището на ДАНС, макар и обвързващо органа в административното производство, подлежи на съдебен контрол при оспорване на крайния акт и при липса на доказателства за заплаха за националната сигурност отказът се явява необоснован. Претендира се отмяна на оспорения акт, връщане на административната преписка за ново произнасяне и присъждане на направените по делото разноски по представен списък.
Ответникът – заместник-директорът на дирекция „Миграция“ при МВР, чрез процесуалния си представител юрисконсулт М., оспорва жалбата като неоснователна и моли тя да бъде отхвърлена. Поддържа, че актът е издаден от компетентен орган в рамките на неговите правомощия и при условията на обвързана компетентност по смисъла на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, предвид постъпилото отрицателно становище от специализирания орган ДАНС, отразено по реда на § 2г от ДР на ЗЧРБ в Единния регистър за чужденци. Твърди, че органът по миграция не разполага с правна възможност да извършва преценка по същество при наличие на отрицателно съгласувателно становище от органа за национална сигурност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно призована за съдебното заседание, не изпраща представител и не ангажира писмено становище по съществото на спора.
Административен съд София-град, 7-ми състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, прецени доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:
Жалбата е подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК – адресат на оспорения акт, за когото той създава неблагоприятни правни последици. Оспореният отказ рег. № 5364р-13806 от 10.06.2026 г. е връчен на пълномощника на чужденеца на 30.07.2026 г., видно от надлежното отбелязване върху акта. Жалбата е депозирана в регистратурата на Административен съд София-град на 11.08.2026 г. (вх. рег. № 28608 от 11.08.2026 г.), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Налице е подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт съгласно чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.
Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:
От фактическа страна от събраните по делото писмени доказателства се установява, че административното производство е образувано по заявление рег. № П-10423 от 04.11.2025 г. по описа на дирекция „Миграция“ – МВР, подадено от работодателя „Есетра Инженеринг“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя К. В. П., в полза на А. С. (A. S.), гражданин на П., [дата на раждане] , паспорт № R., за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на основание чл. 24и от ЗЧРБ.
Към заявлението са приложени всички изискуеми съгласно чл. 24и, ал. 5 от ЗЧРБ и Правилника за прилагане на ЗЧРБ (ППЗЧРБ) документи: копие от валиден национален паспорт на чужденеца; свидетелство за съдимост; обосновка на искането за наемане на работник от трета държава ведно с доказателства за проведено предварително проучване на пазара на труда (публикувана обява в специализирания портал jobs.bg от 20.09.2025 г.); справки-декларации за липса на наети други граждани на трети държави и за средносписъчната численост на наетия персонал през предходните 12 месеца; декларация по чл. 7, ал. 1, т. 2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ) за осигурени условия на труд и заплащане, не по-неблагоприятни от тези за българските граждани; срочен трудов договор от 15.10.2025 г., сключен на основание

чл. 68, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда и чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ за срок от три години, с клауза за влизане в сила от датата на получаване на документа за пребиваване, за длъжността „общ работник, строителство на сгради“ (код по НКПД 93130001) с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1077,00 лева (равностойни на 550,66 евро) и място на работа: [населено място], [улица], бл. 36А; връчена длъжностна характеристика; както и договори за възлагане и изпълнение на строително-монтажни работи, установяващи търговската дейност на работодателя на строителния обект.

В съответствие с установената процедура с писмо рег. № 536400-104287 от 19.11.2025 г. на дирекция „Миграция“ – МВР преписката е изпратена за становище до изпълнителния директор на Агенцията по заетостта и до дирекция „М“ при ДАНС.

С писмено становище рег. № СМ-2155 от 28.01.2026 г. (вх. рег. № 536400-10859 от 28.01.2026 г. по описа на дирекция „Миграция“ – МВР) изпълнителният директор на Агенцията по заетостта, на основание чл. 7, ал. 5 във връзка с чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ, е предоставил положително становище за наличие на основания за предоставяне на достъп до българския пазар на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на лицето А. С. (S. A.), за длъжността „общ работник, строителство на сгради“, за срок от 3 (три) години при работодателя „Есетра Инженеринг“ ЕООД.

На 11.05.2026 г. в автоматизираната информационна система „Единен регистър за чужденци“ (АИС ЕРЧ), по силата на § 2г от ДР на ЗЧРБ, от страна на ДАНС е въведено отразяване „Становище на ДАНС – отрицателно от 11.05.2026 г., без каквото и да е изложение на мотиви, посочване на конкретни факти или приложени доказателствени материали.

Въз основа на така регистрираното отрицателно становище, на 10.06.2026 г. заместник-директорът на дирекция „Миграция“ – МВР е издал оспорения Отказ с рег. № 5364р-13806, с който на основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24и, ал. 11, чл. 22, ал. 4 и § 2г от ДР на ЗЧРБ е отказал издаването на исканото разрешение за продължително пребиваване и работа на А. С.. В мотивите на отказа органът се е ограничил единствено до текстовото възпроизвеждане на разпоредбите на чл. 24и от ЗЧРБ, отбелязване на положителното становище на Агенцията по заетостта и констатацията, че ДАНС е предоставила отрицателно становище в АИС „Единен регистър за чужденци“, което има задължителен характер за миграционните органи.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспореният индивидуален административен акт е постановен от компетентен орган съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ – заместник-директор на дирекция „Миграция“ при МВР, надлежно оправомощен със заповед № 5364з-4651 от 08.10.2015 г., изменена и допълнена със заповед № 5364з-1505 от 20.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи.

Актът обаче е постановен при неспазване на установената форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила по чл. 35 и чл. 36 от АПК, в противоречие с материалноправните разпоредби на ЗЧРБ и в несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт задължително следва да съдържа фактическите и правните основания за неговото издаване. Мотивирането на акта е фундаментална гаранция за законосъобразност, която осигурява възможност на адресата да разбере съображенията на органа и ефективно да упражни правото си на защита, а на съда – да упражни пълен и всестранен контрол за законосъобразност. Съгласно чл. 8, параграф 1 и параграф 2 от Директива 2011/98/ЕС на Европейския парламент и на Съвета (както и чл. 8, параграф 1 от Директива (ЕС) 2024/1233), всяко решение за отказ на единно разрешение задължително се мотивира писмено въз основа на обективни критерии, при зачитане на

конкретните обстоятелства по случая и принципа на пропорционалност.
В разглеждания случай оспореният отказ не съдържа нито едно конкретно фактическо основание. Административният орган не е посочил каквито и да било факти, релевантни към личността на кандидата, трудовото правоотношение или работодателя. Единственото изложено в акта съображение е фактът, че в АИС „Единен регистър за чужденци“ е отбелязано отрицателно становище на ДАНС. Това отбелязване само по себе си представлява единствено констатация за краен резултат от процедура, но не и фактическо обстоятелство, подлежащо на проверка и субсумиране под правна норма.
Съгласно константната съдебна практика и Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд, мотивите на административния акт могат да се съдържат и в предхождащ подготвителен документ, част от административната преписка, към който актът изрично препраща. В настоящия казус обаче административната преписка не съдържа какъвто и да било предхождащ документ от ДАНС, съдържащ фактически констатации или мотиви. Т. становище е упоменато само в оспорения отказ. В проведеното по делото съдебно заседание процесуалният представител на ответника изрично призна, че органът по миграция не разполага с мотивите на ДАНС. Не съществуват данни по преписката да е изготвен и отделен класифициран документ по реда на чл. 26, ал. 13 от ЗЧРБ, съдържащ съображения, свързани със защитата на националната сигурност. При това положение по делото е налице пълен дефицит на фактически основания, което опорочава акта до степен на материална незаконосъобразност.
Неоснователно е възражението на ответника, че предвид разпоредбата на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ органът действа при обвързана компетентност и съдът не може да контролира становището на ДАНС. Действително, по силата на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ писменото становище на ДАНС има задължителен характер за дирекция „Миграция“ в рамките на вътрешноведомствената съгласувателна процедура. Това становище обаче няма характер на окончателен индивидуален административен акт и не подлежи на самостоятелно съдебно обжалване. Неговата законосъобразност и фактическа обоснованост подлежат на пълен съдебен контрол в производството по оспорване на крайния административен акт – отказа на миграционния орган, тъй като именно крайният акт непосредствено засяга субективните права и правната сфера на лицето (в този смисъл е трайната практика на Върховния административен съд, обективирана в Решение № 4008 от 09.04.2026 г. по адм.д. № 11592/2025 г., Решение № 5488 от 20.05.2026 г. по адм.д. № 2622/2026 г., Решение № 12270 от 01.12.2025 г. по адм.д. № 8609/2025 г. и Решение № 5972 от 02.06.2026 г. по адм.д. № 4229/2026 г.).
Както категорично приема и Съдът на Европейския съюз в т. 2 от решението си от 22 септември 2022 г. по дело C-159/21, правото на Съюза не допуска национална правна уредба или практика, съгласно която, когато специализиран орган по националната сигурност е констатирал с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха, решаващият орган да е длъжен системно да отказва предоставянето на право или закрила, основавайки се единствено на такова становище, без да са ясни фактите и без да се извърши цялостна преценка на обстоятелствата (вж. Решение № 7079 от 25.06.2025 г. по адм.д. № 3399/2025 г. на ВАС). В съдебния процес съдът проверява обосноваността на преценката на специализирания орган въз основа на конкретно посочени обективни данни.
Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест за установяване на фактическите основания, посочени в оспорения акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, лежи изцяло върху административния орган. Ответникът не е представил каквито и да било доказателства, установяващи наличието на конкретна законова пречка по чл. 10 или чл. 26 от ЗЧРБ по отношение на жалбоподателя А. С.. Напротив, по преписката е безспорно

установено, че чуждият гражданин отговаря на всички нормативни изисквания за предоставяне на достъп до пазара на труда, за което е налице надлежно положително становище на компетентния орган – Агенцията по заетостта.
При тези данни, като е издал отказ въз основа на абсолютно немотивирано и неподкрепено с доказателства становище, административният орган е допуснал съществено нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК за служебно и всестранно изясняване на фактите, постановил е акт при липса на мотиви по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и в пряко противоречие с материалния закон. Поради това оспореният отказ следва да бъде отменен като незаконосъобразен.
Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда (издаването на разрешение за пребиваване и работа изисква извършване на конкретни административни действия от специализираните служби за контрол на чужденците), на основание чл. 173, ал. 2 от АПК административната преписка следва да бъде изпратена на заместник-директора на дирекция „Миграция“ – МВР за ново произнасяне по заявление рег. № П-10423 от 04.11.2025 г. при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение, в законоустановения 14-дневен срок от влизането му в сила.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на разноски жалбоподателят следва да бъдат присъдени разноски в размер на 305,11 евро, от които 5,11 евро за платена държавна такса и 400,00 евро за адвокатски възнаграждение, съгласно приложения по делото договор за правна защита и съдействие.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 7-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. С. (A. S.), [дата на раждане] , гражданин на Ислямска република П., Отказ с рег. № 5364р-13806 от 10.06.2026 г., издаден от заместник-директора на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи, с който е отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на основание чл. 24и от ЗЧРБ по заявление с рег. № П-10423 от 04.11.2025 г.
ИЗПРАЩА административната преписка на заместник-директора на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи за ново произнасяне по заявление рег. № П-10423 от 04.11.2025 г., подадено от „Есетра Инженеринг“ ЕООД в полза на А. С. (A. S.), при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно решение, в 14-дневен срок от влизането му в сила.
ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи да заплати на А. С. (A. S.), [дата на раждане] , гражданин на Ислямска република П., сумата в размер на 305,11 Е. (триста и пет евро и единадесет евроцента), представляваща направени по делото съдебно-деловодни разноски.
РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на препис.

СЪДИЯ: